

„Márta, Márta, sok mindenért aggódsz...”

A várakozás feszültségteljes öröme határozza meg az előttünk álló időszakot. Várjuk a nagy napot, az ünnepet, Jézus érkezését. Szívem tele van örömmel. Olyan jó hallani, hogy már közel van, hogy az Úr közel! De számos feladat is vár még rám addig: takarítás, dolgok beszerzése, sütés-főzés.

Mindenre és mindenkire gondolnom kell. Jézus nem egyedül jön, vele jön a tizenkét tanítványa. Ilyenkor, ahogy illik, nyitott vendégséget kell tartani, amihez bárki kapcsolódhat a városból. Sokan lesznek, rengeteg még az elintéznivaló. Nagy a felelősség, ami rajtam van. Persze, ott van bennem a vágy, olyan jó lenne hallani Őt. Egyszerűen leülni a lába elé, csendben, és figyelni szavaira. Jó lenne, de csak akkor tehetem, ha már minden készen lesz, ha minden rendben folyik. Vágyom a közelségére, de tudom, hogy nem vagyok méltó rá. Talán, miután mindent megtettem, amit a vendéglátás felelőssége ró rám, akkor majd rám is rámnéz, engem is észrevesz, hozzám is lesz néhány mondata. Most, tehát, munkára fel! Szépen, jól kell sikerülnie a vendégségnek, hisz Jézus a fővendég. Nem szeretném, hogy csalódottak legyenek városunk előljárói vagy a szomszédok, hisz mindannyiunk büszkesége ez a nap. Hadd ismerjék meg a vendégszeretetünket a távolról jött idegenek is, és vigyék el Betánia jóhírét. Remélem, nincs semmi olyan szokásuk, amit nem ismerek.

Lázár – igen, a bátyám, ő a megtisztelt házigazda. Elő kell készítenem ünneplő ruháját, és mindent úgy kell gondosan előkészítenem, hogy levegyem a terheket a válláról. Hogy ő egészen a vendégünknek tudja szentelni figyelmét.

Milyen nagy megtiszteltetés, hogy Jézus hozzánk jön! Vajon mi lehet az Ő legkedvesebb étele? Hogyan tudnék gondoskodni az Ő nyugalmaról? Biztosan fáradt lesz, és a vendégség mellett pihenésre is szüksége lenne. Nagyon sokfelé kell megfelelnem az elvárásoknak, de ezek hozzám tartoznak: meg akarok felelni, jó háziasszony akarok lenni, jó vendéglátó akarok lenni. Úgy kell sikerülnie ennek a napnak, hogy még az irigyeink se köthessenek bele.

Az idő fut! Már a falu határában vannak. Nem lehet elég jól beosztani az időt, nem elég. Ha szétszakadok, akkor se jut mindenre. Megérkeztek, és nincs segítségem. Lázártól nem is várom. Ő a férfi, más feladata van. Bár ezt-azt megtehetett volna, de nem baj, megteszem helyette. De Mária, hol van a lánytestvérem? Ő segíthetne. Neki kötelessége lenne, hogy segítsen! Ez egyre keserűbbé tesz. Miért nem veszik észre, hogy nem bírom egyedül? Azt mindenki elvárja, hogy minden szép és jó legyen, hogy semmi zökkenő ne történjen, de ez nem megy magától. Összeroppanok. Miért kell minden terhet nekem egyedül cipelnem?

Szeretnék én is leülni Jézus lábához. De akkor mi lesz a vendéglátással? Ezek a szolgák állandóan elakadnak. A hús sütésétől kezdve a terítésig mindent nekem kell felügyelnem. Nem hagyhatom magára az eseményeket. Akkor nem lesz olyan ünnepi, olyan finom, olyan szép. Mit szólna Jézus vagy a vendégek? Közben egyre nagyobb a feszültség bennem. Örülök annak, ami jól sikerült. Újabb és újabb terveim vannak, amit még meg kellene valósítani. Látom, érzem az idő szorítását is, és nem győzöm. Vannak dolgok, amik nem sikerülnek úgy, ahogy szerettem volna, ettől meg frusztrált leszek. Egyre erősödik bennem a vád: miért nem segítenek? Ilyenkor már nem tudom nyugodt derűvel szemlélni azt, hogy mások mit csinálnak. A bennem levő feszültség másokra is kiterjed. Feszült vagyok, frusztrált és ideges. Egyre nyilvánvalóbb, hogy már nem fogok Jézus lábához leülni, erre már nem lesz időm. Megint lezajlik az egész készülődés, az egész ünnepség úgy, hogy mindenki ünnepelhetett, de én kimaradtam Jézus jelenlétéből. Ez mindenkinek természetes, még csak észre sem veszik. S ha a végén hullafáradtan lerogyok elé, nem lesz energiám ráfigyelni. Szétesetten ülök majd előtte, és nem ér el hozzám a szava.

Nem, ez nem szeretném! Segítségre van szükségem, akkor majd hamarabb végzek, kevésbé leszek fáradt, jobb lesz. Nem illik zavarnom a Mestert, de közbe kell lépnie. Segítenie kell abban, hogy én is hallhassam. Ez most itt az Ő felelőssége is. Hozzám is kell, hogy szóljon! Nekem is szükségem van a szeretetére! Ez csak akkor lehetséges, ha Máriát a segítségemre küldi. Ketten

több mindenre oda tudunk figyelni, még több munkát tudunk végezni. Talán még több fogásra is futná. „Uram, nem törődsz azzal, hogy a testvérem magamra hagyott a szolgálatban? Mondd hát neki, hogy segítsen!” E néhány egyszerű szavam mögött ott van a vágy, hogy: „Jézus oldd meg ezt a kérdést! Vedd észre fáradozásom! Túlterhelt vagyok, nem győzöm. Dicséj meg! Vágyom én is a csendre, jelenlétedre. De egyszerűen nem fér bele. Téged és tanítványaidat szolgállok. Rengeteg a tennivalóm. Mondd meg Máriának, hogy segítsen! Nem ücsöröghet tétlenül előtted.” „Márta, Márta – szólt Jézus –, sok mindenért aggódsz és nyugtalanoksz.” Igen, mert felelősségteljes vagyok. Nem akarom, hogy bárki is hiányt szenvedjen bármiben, vagy megszóljon a hiányosságok miatt. Olyan világban élünk, ahol magasak az elvárások, mindehhez sok, felelősségteljes munkára van szükség. Ha odaszánom magam, képes is vagyok rá. Ez megerősít.

Szóval sok mindenért aggódom és nyugtalanokodom. Bezzeg a testvérem, Mária nem aggódik. És Te látod, de nem állsz mellém! Nem bírom, aggódom, feszült vagyok. Most már azt sem értem, hogy Te miért nem segítesz. Először csak Máriát vádoltam, de itt állok előtted, és csak annyit mondasz, hogy sok mindenért aggódom – *pedig kevésre van szükség*. Azt mondom, hogy mindez nem fontos? Gondolkodjam másként? Legyen más a kiindulópontom? De hogyan? Hiszen ennek az éhes, fáradt férficsapatnak ennie és pihennie kell. Mindenre szükség van, amiért aggódom. Vagy mégsem? Ha nem irányítanék és kontrollálnék mindent, akkor is elkészülne? Talán nem pontosan úgy, ahogy én gondoltam, de attól még az jó. Vagy kevesebb, de az sem baj.

Azt mondom, hogy kevésre van szükség? Nem kell hát mindenki elvárásainak megfelelnem? Ne aggódjam azért, hogy mit mondanak a szomszédok, városunk megbecsült polgárai? Ne aggódjam azért, hogy valamelyik vendég hibát talál a vendéglátásban? Ne aggódjam azért, hogy most se legyen fakóbb, kevesebb az ünneplés, mint máskor volt? Ne aggódjam, ne nyugtalanokodjam - *kevésre van szükség, valójában csak egyre*. Csak egyre? Igen, a szívem legmélyén csak egyetlen dologra vágyom. Az egész felhajtás mögött csak arra az egyre vágyom, hogy találkozzam Veled. Megállni Előtted, és engedni, hogy átjárjon szereteted. Elengedni aggodalmaimat, letenni batyuimat, és megnyitni magam, hogy betöltsön békességed. Teret engedni annak az öröme, ami megérintett közeledésed hírére. Hálát adni, hiszen itt vagy! Milyen sokan vártak, és most látlak, hallhatom hangod, magamon érezhetem szerető tekinteted. Jelenlétedben engedni, hogy minden újra rendeződjön bennem. Hogy betöltsön az a békesség, ami után már nem fontos, hogy ki mit vár el. Az sem fontos, hogy minden tökéletes legyen. Tudom, érzem belül, hogy mi a fontos. Azt a Lélek erejével megteszem, de nem kell sodródnom a minél többet, minél jobbat, minél szebben kényszerével.

Ez a szabadság? Igen, igazán erre az egyre, jelenlétedre vágyom. Lehetséges ez? Nem kell megszolgálnom, kiérdemelnem, teljesítenem érte? Ne aggódjam, ne nyugtalanokodjam, mert kevésre van szükség. Valójában csak egyre. Mária a jobb részt választotta. Tehát ez választás kérdése? Nem Tőled, Jézus kell várnom, hogy megteremtsd a lehetőségét annak, hogy jelenlétedben töltődjem? Hiszen Te közel jöttél, Te itt vagy, és rám vársz. Ez az én választásom, hogy napjaim, cselekedeteim, gondolataim hajtóerejét, mozgatórugóját az elvégzendő feladatok, a rámnehezedő felelősség, vagy a Veled való találkozás adja. Hogy mi az elsődleges, ami a többi dolog rendjét és menetét megszabja.

Akkor jövök, Jézus, hozzád, ha már mindennel készen vagyok, és van egy kis időm szusszanásra; vagy jövök, mert nélküled nem látom, hogy mi valójában a fontos? Jövök, mert Te közel vagy, és ez örömmel tölt el. Ki kell használnom a lehetőséget. Jövök, és jelenlétedben háláadásra indul a szívem, és az aggodalom görcsös szorítása enged. Békességed – amelyet sokszor nem értek, mégis - betölti szívemet és gondolataimat. Értem, az én választásom, hogy jövök-e jelenlétedbe. Tudom, hogy nélküled pörgök és kiégek, jelenlétedben megnyugszom és elkezdem máshogy látni az életet. *Kevésre van szükség, valójában csak egyre. Mária a jó részt választotta, amelyet nem vehetnek el tőle*. Ez a jó rész, ez a választás, az úrvacsorai közösség, és az advent lehetősége. Erre hív most Jézus bennünket. Ámen.

Dani Eszter

Hangfelvételtől lejegyezte Fejérvári Nóra